

ת"פ 38338/03/16 - מדינת ישראל נגד שריף אבו הויד, סלאם אלולידי, טאלב אבו עאייש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 38338-03-16 מדינת ישראל נ' אבו הויד(עציר)
ואח'
לפני כבוד השופט אהרון משניות
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. שריף אבו הויד (עציר)
2. סלאם אלולידי (עציר)
3. טאלב אבו עאייש

נוכחים:
ב"כ המאשימה - עו"ד מסעד מסעד
נאשם 1 וב"כ - עו"ד אבנר שמש
נאשם 2 וב"כ - עו"ד שרית עוז בשם עו"ד עוזי נקש

גזר דין בעניינם של נאשמים 1 ו-2

א. כללי

שני הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של קשירת קשר לפשע, בעבירה של פגיעה בפרטיות, בעבירה של ניסיון חטיפה לשם סחיטה ובעבירה נוספת של היזק לרכב. נאשם 1 לבדו הורשע גם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובעבירה של איומים.

מכתב האישום עולה כי עובר לחודש ינואר 2016, בעקבות סכסוך בין נאשם 1 למתלוננת, קשרו נאשמים 1 ו-2 ביחד עם נאשם 3, קשר לחטוף את המתלוננת על מנת לסחוט אותה, ולגרום לה לשלם לנאשם 1 סכום כסף גדול שהיא חייבת לו לטענתו. לצורך קידום הקשר, החלו הנאשמים ואחרים מטעמו של נאשם 1, לעקוב אחר המתלוננת ולדווח לנאשם 1 על מעשיה, בניסיון למצוא הזדמנות לחטוף את המתלוננת ולממש את הקשר.

ביום 24.2.2016, החלו נאשמים 1 ו-3 לעקוב אחר המתלוננת באמצעות רכבו של נאשם 3, בזמן שנאשם 2 שוהה בביתו ומתעדכן על ידי נאשמים 1 ו-3 אודות המתרחש. בשלב מסוים פנה הנאשם 2, לבקשתו של נאשם 1, למתלוננת וביקש ממנה להסיעו לצומת שגב שלום בתואנת שווא, תוך שהוא מתחייב לשאת בהוצאות הדלק, והכל במטרה להובילה למקום מבודד בו תתאפשר חטיפתה בהתאם לקשר.

המתלוננת הסכימה, והשניים החלו בנסיעתם, כשנאשם 2 מעדכן את נאשם 1 באמצעות טלפון נייד אודות מיקומו, בכדי לאפשר לנאשמים 1 ו-3 לעקוב אחר הרכב שבו נסעו באמצעות רכב אחר.

נאשם 2 כיוון את המתלוננת לעצור במקום מסוים בשולי כביש 40, ומיד לאחר מכן עצרו בפתאומיות בסמוך אליה נאשמים 1 ו-3 ברכב שבו נסעו, כשנאשם 3 שנהג ברכב, חסם את רכבה של המתלוננת, ביחד עם רכב נוסף שהיו בו אחרים, שהצטרפו גם הם לקשר. הנאשם 1 ביחד עם אחרים, ניסה להוציא את המתלוננת בכוח מרכבה, תוך שהוא אוחז בידו חפץ הנחזה להיות אקדח, ושובר באמצעותו את החלון. המתלוננת אשר הבינה כי חייה נתונים בסכנה ניסתה לנוס על נפשה ולהימלט מרכבה, אולם נאשם 1 נכנס בכוח לרכבה, והורה לה לעצור את הרכב, תוך שהוא מאיים עליה באמצעות החפץ דמוי האקדח.

כתוצאה ממעשיו של נאשם 1, איבדה המתלוננת את שליטתה ברכב, התנגשה במעקה ונעצרה בשולי הכביש. המתלוננת לא הצליחה לצאת מהרכב, ונאשם 1 ניסה להוציאה בכוח, תוך שהוא אוחז בחולצתה ובצווארה, וגורר אותה בניגוד לרצונה, לכיוון הרכב שבו נהג נאשם 3 שהגיע בינתיים למקום. נהגים ונוסעים שעברו בכביש הבחינו במתרחש, ועצרו ליד המתלוננת בכדי לסייע לה. בעקבות זאת, בקשו הנאשמים להימלט מהמקום ברכבם, כשניידות משטרה שהגיעו בינתיים למקום, דולקות אחריהם. הנאשמים לא שעו לכריזות המשטרה לעצור, והמשיכו במנוסתם. המתלוננת הובהלה באמבולנס לבית חולים, ושחררה לאחר שקבלה טיפול רפואי.

עוד על פי האישום השני המיוחס לנאשם 1 בלבד, בעקבות הצתות ציוד ותשתיות של חברת הסלולר "פרטנר", פנתה החברה לחברת שמירה על מנת שזו תעסיק שומרים בשכר באתרים שבחזקתה. נאשם 1, שהיה אחד מהשומרים הללו, פוטר מעבודתו בשל חוסר שביעות רצון של המעסיקים. בעקבות זאת, הנאשם אשר ככל הנראה לא השלים עם פיטוריו, הגיע בחודש פברואר 2016 לאתר שבו היה מועסק, ואיים על השומר שהיה במקום.

ב. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה טען כי מדובר באירוע אחד שבו ביצעו הנאשמים סדרה של עבירות, אשר בגין יש לקבוע מתחם ענישה אחד, כאשר ביחס לנאשם 1 לבדו יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לעבירה הנוספת של איומים שיוחסה לו. כאשר לעבירות אותן ביצעו הנאשמים בצוותא, טען ב"כ המאשימה כי מדובר ברצף של עבירות אשר כל אחת מהן חמורה כשלעצמה, ושילובן יחדיו באירוע אחד מעיד על חומרה יתירה. לדבריו, מדובר במעשים חמורים שתוכננו מראש, בכדי לפגוע פגיעה קשה במתלוננת, והיה בהם כדי לפגוע בערכים מוגנים רבים, ובעיקר בחירותה של המתלוננת, בשלמות גופה ובזכותה לפרטיות, וכן בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור. ב"כ המאשימה הדגיש כי חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב בו ייושבו סכסוכים בדרך של אלימות, וכי מדובר בתופעה שפוגעת בסדר החברתי, וחותרת תחת ערכי יסוד בסיסיים.

באשר לעונש הראוי טענה המאשימה כי הפגיעה בערך המוגן מצוי במדרג חומרה גבוה בעוד שמלווה בתכנון, תחכום, התארגנותם של רבי משתתפים ולאור יום. בסופו של יום טען ב"כ המאשימה כי נוכח נסיבות החומרה בפרשה זו, ובכללן התכנון והתחכום, ריבוי המשתתפים, והפגיעה הקשה בסדר הציבורי, מתחם העונש ההולם לשני הנאשמים נע בין שלוש וחצי לארבע וחצי שנות מאסר בפועל, כשהעונש בתוך המתחם צריך להיות ברף העליון, נוכח העבר הפלילי המכביד של נאשם 1 והעדר הליך שיקומי. לדבריו, מתחם זה ראוי גם לנאשם 2 שחלקו באירוע אינו נופל מחלקו של נאשם 1, וגם לו עבר פלילי, אף כי פחות מכביד מזה של נאשם 1. בנוסף, עתר ב"כ המאשימה למאסר מותנה וכן לפיצוי בסך

10,000 ₪ על כל אחד מהנאשמים.

לעומת זאת, ב"כ נאשם 1 הדגיש בטיעונו את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את גילו הצעיר 35, היותו נשוי ואב לילד בן 3, בעל עבר פלילי בעיקר מתחום הסמים ועבירה בודדת מתחום האלימות משנת 2006. באשר למתחם הענישה טען ב"כ נאשם 1 כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, תוך שטען כי בתוך המתחם יש להתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובעיקר בהשלכות העונש על הנאשם, וכן יש לשקול לזכותו את ההליך השיקומי שהחל בו בין כותלי הכלא.

ב"כ נאשם 1 טען עוד, כי הנאשם הורשע בעבירת ניסיון חטיפה ולא בעבירה מושלמת, וכי העובדה שהמאשימה בחרה לעתור בעניינו של נאשם 3 למתחם ענישה אשר אינו עולה על 15 חודשי מאסר, אף שמיוחסות לו גם עבירות של איומים והדחה בחקירה, מצדיקה הקלה גם בעונשו של נאשם 1 בשל העיקרון של אחידות הענישה. לדבריו, יש להעניק משקל ניכר להודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, לחסכון בזמן שיפוטי, וכן לעובדה שהנאשמים חסכו את הצורך בעדותה של המתלוננת, ויתר עדי התביעה. לסיכום, עתר ב"כ נאשם 1 להסתפק בימי מעצרו של הנאשם אשר עצור מיום 24.2.2016, ביחד עם מאסר מותנה וכן בפיצוי בסך 5,000 ₪, אשר לוקח בחשבון את העובדה כי הנאשם עצור מזה זמן רב ללא פרנסה.

ב"כ נאשם 2 ציין כי הוא בן 30, נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים, אשר מחכים ומייחלים כי ישוב לביתו, לניהול אורח חיים נורמטיבי כפי שהוא רגיל. לדבריו, עברו הפלילי של נאשם 2 אינו מכביד, בעברו שירות צבאי מלא כלוחם ביחידת הגששים הבדואית, והא נמצא במאסר לראשונה בחייו, על כל המשתמע מכך.

אשר לנסיבות האירוע, טען ב"כ נאשם 2, כי הנאשם צורף על יד נאשם 1 לקשר בשל העובדה כי בינו לבין המתלוננת הייתה היכרות מוקדמת, וכי יש לזכור כי נאשם 1 הוא הרוח החיה, היוזם והמתכנן של אירוע ניסיון החטיפה, אשר נובע מהחוב שחבה לו המתלוננת. ב"כ נאשם 2 הדגיש כי התמורה הכספית שקיבל הנאשם עבור השתתפותו באירוע הייתה זעומה, וכי הנאשם 2 לא נמלט מהמקום ולא בכדי לא יוחסה לו עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. לסיכום ובשכלול כל הנסיבות עתר ב"כ נאשם 2 לקבוע למרשו מתחם ענישה שבין ששה לשנים עשר חודשי מאסר בפועל.

שני הנאשמים הביעו צער וחרטה על מעשיהם בדברם האחרון, והתרשמי כי כנים דבריהם.

ג. דיון והכרעה

דומה כי מיותר להכביר במילים על חומרת מעשיהם של הנאשמים, אשר גרמו בהתנהגותם לפגיעה בחירותה של המתלוננת ושלמות גופה. הנאשמים פגעו בערכים מוגנים בסיסיים, והחבירה שלהם ביחד עם אחרים מעצימה את חומרת העבירות, גם אם חלקו של נאשם 2 פחות במידה מסוימת מחלקו של נאשם 1, כפי שיפורט להלן.

החומרה הרבה במעשיהם של הנאשמים מחייבת, ככלל, ענישה משמעותית ומרתיעה מאחורי סורג וברח, אשר תדגיש את הסלידה החברתית ממעשי אלימות מעין אלה ותסייע להוקיעם. יפים לעניינו דברים שנאמרו בענין **עוואדרה** כי "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני הנוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג וברח" (ע"פ 3573/08 עודה עוואדרה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.4.2010), פסקה 45).

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות לאלה שהורשעו בהן הנאשמים. בע"פ 2198/12 וע"פ 3325/12 **דוד שימיאשוילי** נגד **מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 22.7.2012) נדחה ערעורו של הנאשם, צעיר, נעדר עבר פלילי, שהורשע בעבירות קשירת קשר וניסיון חטיפה, ונגזר עליו עונש מאסר בפועל של 3 שנים. בע"פ 64211/2011 **סמרי** נגד **מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 29.5.2012), נדון עניינו של מערער אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חטיפה, פציעה בנסיבות מחמירות, הדחה בחקירה וחבלה בכוונה מחמירה. בסופו של יום הושת על המערער עונש של 38 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון דחה את ערעורו. בע"פ 2116/09 **רפאיעה** נגד **מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 21.4.2009), נדון עניינו של המערער, בעל עבר פלילי אשר הורשע בעבירות של חטיפה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים והדחה בחקירה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש מאסר בפועל למשך 25 חודשים וערעורו נדחה.

לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה כי המתחם הראוי לכל אחד מהנאשמים נע בין 20 חודשי מאסר ל-40 חודשי מאסר בפועל.

עם זאת, בבואנו לגזור את דינם של הנאשמים, לא ניתן להתעלם מחלקו היחסי של כל אחד מהם באירוע. נאשם 1 היה הרוח החיה והיוזם של תכנית החטיפה, וגם באירוע עצמו הוא היה דומיננטי יותר מנאשם 2. הוא זה שניסה להוציא את המתלוננת בכוח מרכבה כשבידו חפץ הנחזה להיות אקדח, שבאמצעותו אף שבר את חלון הרכב. הוא גם זה שנכנס לרכבה של המתלוננת בכוח בעת שניסתה להימלט מהמקום, והמשיך לאיים על המתלוננת, עד שאבדה את השליטה על הרכב, ובדרך נס לא נגרמה כתוצאה מכך תאונה קשה, על כל המשתמע מכך. לחובתו של נאשם 1 נזקף גם עבר פלילי מכביד, אשר כולל הרשעות רבות בעבירות סמים חמורות, וכן בעבירות רכוש שונות.

לעומת זאת, נאשם 2 היה אמנם שותף למעקב אחר המתלוננת ולתכנון פרטי תכנית החטיפה, ואף הוביל את המתלוננת למקום האירוע באמתלות שווא. אולם הוא לא היה היוזם של התכנית, וגם לא נקט אלימות פיזית כלפי המתלוננת. גם העבר הפלילי שלו מתון יותר מזה של נאשם 1. ראוי לציין עוד כי למרות חומרת מעשיהם של שני הנאשמים, בסופו של דבר הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת הוא מתון יחסית.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2 עולה, כי הנאשם אמנם מודה בביצוע העבירה על ידו, אך מתקשה לקחת אחריות מלאה להתנהגותו, כפי שהיא עולה מכתב האישום, ואף מתקשה להבין את הבעייתיות שבמעשיו. שירות המבחן

התרשם, כי הנאשם נוטה לטשטש ולצמצם את התנהגותו האלימה, וגם מתקשה לגלות אמפתיה למתלוננת ומתקשה להפנים את הנזק שגרם לה. בנוסף, התרשם שירות המבחן כי ההליכים המשפטיים היו בעלי אפקט הרתעתי עבור הנאשם. בסופו של יום המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מוחשי הרתעתי בדמות מאסר בפועל.

אשר לעבירת האיומים שיוחסה לנאשם 1 במסגרת האישום השני - עסקין בעבירה המהווה אירוע נפרד מאירוע החטיפה שבפרט האישום הראשון, ולכן יש לקבוע לו מתחם ענישה נפרד. מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם התקשה להשלים עם פטוריו כשומר בחברת פרטנר, והחליט להגיע לאתר שבו היה מועסק קודם פטוריו, ולאיים על השומר שהיה באתר. באיומיו פגע הנאשם בערכים חשובים

ובכללם הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של המתלונן.

בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה עולה כי קיים מנעד ענישה רחב, החל ממאסר על תנאי ועד למאסר בפועל, בהתאם לנסיבות של כל מקרה ומקרה. ברע"פ 9704/2006 **גרמן סלונים נגד מדינת ישראל** (28.11.2006, פורסם בנבו), הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירת איומים בכך שאיים על חברתו כי יהרוג אותה. בית המשפט גזר את עונשו של הנאשם ל-6 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, הופעל מאסר על תנאי, כך שבפועל הושת על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.6.2008), נדחתה בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם אשר הורשע בעבירת איומים כלפי בת זוג. על הנאשם נעדר עבר פלילי, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל. בעפ"ג 1608-02-2008 **עלאונה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.4.2008), נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של איומים כלפי עובדים סוציאליים. על הנאשם שריצה אותה עת עונש של 17 שנים ו-5 חודשי מאסר, הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש שריצה, ו-10 חודשי מאסר על תנאי.

בנסיבות האמורות מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, ובשים לב לכך שהנאשמים הודו בעבירות שיוחסו להם, ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר, הכירו באחריותם למעשים שעשו, ומנעו את הצורך בעדותה של המתלוננת, החלטתי לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

1. 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו (24.2.2016).
2. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
3. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.
4. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלוננת - עדת תביעה 1, אשר ישולמו עד לא יאחר מיום 31.12.17.

נאשם 2:

1. 26 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו (24.2.2016).
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
3. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.
4. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלוננת - עדת תביעה 1, אשר ישולמו לא יאוחר מיום 31.12.17.

זכות ערעור כחוק בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ג סיוון תשע"ז, 07/06/2017 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות , שופט